

**Ἡ Ἀνάς με τὰ Βιολιά
τραγουδεῖ τὸν Βασιλιῶν.**

Φ. — Ὁ Βασιλιῶν, φαντάζομαι τὴν Ἐφρονική χερὰ σου πὼν ἐμαθες πὼς σ' ἔκλεψε γενναίως ἡ φρουρά σου.
'Ἐσ' ἦσαν εἰς τὴν Ἐκθεσί με τῆς Αὐλῆς τὰ σκέρι
κι' ἔκανες γιὰ τὴν πρόδοι ἑστὸς Καλιμαδεῖς κουβέντα,
κι' ἔδω πιστοὶ σου φύλακες ἡμέρα μεσημέρι
ἐβγάζανε ἑστὴν ἔκθεσι δικά σου φουρνιμένα.

'Ἐπῆραν σὺν νοικοκύρηδες, ἄναψαν σπερματόστει,
'ἦσαν τραπεζομάντυλα καὶ κημερὰ πεταστει.
'Ἐπῆραν τὰ πηροῦνιά σας, ἔπῆραν τὰ μαχίριξ σας,
γιὰ νὰ σὰς μάθουν φαίνεται νὰ τῶτε με τὰ χέριξ σας.

Π. — Ἦσαν βάζα καὶ κουδούνια, ἦσαν πιάτα με κορώναις,
καὶ μὴ θύνη γιὰ τὰ σπέρτα κι' ἄλλα μὴ γιὰ τῆς βελόναις.
'Μπῆκανε ἑστὸ σπητικό σας
καὶ δὲν ἔκαναν νισάρι,
'ἦσανε τῶσημικό σας,
'ἦσανε καὶ τὸ χρυσάρι,
καὶ ἑστὸν χρυσικό τὰ ἦσαν νὰ τὰ κάνουνε ψιλὰ,
μπύλικου παρὰ νὰ τρέξῃ,
νὰ τὰ φῶνε, νὰ τὰ πῶνε, νὰ φωνάζουν ἰσαλὰ
κι' ὦχ! ἄμην, Χριστέ, κι' ἄς φέρῃ.

'Ομοῦς ἦσαν τυχεροὶ καὶ τὰ βῆρες, Βασιλιῶν μου...
δῶσε κἄτι καὶ γιὰ μὲ καὶ τὴ δόλια φαμελιά μου.

Φ. — Καὶ πάλιν τὸ Ρωμαῖκό συγχάρω διαπύρωσ...
λέει, Μεγαλειότης, κι' ὁ ποιητὴς Σκιαπῆρος
πὼς εἰμποροῦν καὶ Βασιλεῖς, ποῦ κρατικῶς ἀνάσσουν,
μέσ' ἀπὸ σπλάγχκ κι' ἄντερα ζητιάνων νὰ περάσουν.

Σὲ τοῦτο συμφρονῶ κι' ἐγὼ με τὴν ζυλὲνικα ράχη,
καὶ τίποτε παρῆζον ἄν τοῦτον τὸν κίονα
ἐβλέπαμε νὰ τῶνγανε καὶ κλέφταις παλαιοβλάχοι
τὸ πάτριον σπληνάντερο σὲ πιάτο με κορῶνα.

Π. — Μὴ τί κλεψὶ καὶ τούτη ἑστὸ ζκουστό Τακτό!..
θυμαζῶ πὼς δὲν ἦσαν καὶ κἄτω ἑστὸ κικῶι,
νὰ πάρουν τὰ κροσιὰ σου, νὰ πάρουν τῆς μποτιλίαις,
κι' οἱ Βουλευτικὴ τοῦ κράτους νὰ κλαίνε γιὰ τῆς χιλιάς.

'Ἀπὸ θυμοὶ κηθένας γιὰ πέτοιο κἄσω πῆσκαται,
κλειδόνεις κι' ἀμπαρῶνεις κι' ὁ κλέφτης μέσα βῆσκαται.
Κλεμμένε Βασιλιῶν μου,
δὲν ξέρω τί νὰ πῶ...
κλέβουν καὶ τὴ μιλιά σου
καὶ σκούζω πῶ πῶ πῶ!

Τώρα, ποῦ τῶση θῆρας σφιγῶσ ἀγκυμαχῆ,
ἔπρεπε, Βασιλιῶν μου, νὰ κλέβουνε καὶ Σέ...
ἄμν! τί; τοῦς ὑπηκόους θὰ κλέβουν μοναχὰ
καὶ τὰ παρῆπονά των θὰ λένε βερεσέ;

Φ. — Βασιλιῶν μου, μὴ λυπῶσαι, κι' ἄν σὲ κλέψαν οἱ Ἐσκοποὶ
γέλασε γιὰ τὴν κλοπή.

Μήπως τάχατε κι' ἐμένα, φαμελίτη καφεροῦ,
ἕνα μάρσιπο σπουδαῖο δὲν μοῦ κλέψαν πρὸ καιροῦ;

'Ἦσαν τὰ κουτάλια μου,
κλέψατε τὰ γάλαξ μου,
'ἦσαν κι' ἄλλα τοῦ γλυκοῦ
κι' ὄλα πῆνε τοῦ κακοῦ.
'Ἦσαν τῶσα πράγματα
δίχως μονογράμματα.

'Ἄν τοῦτου τοῦ μάρσιπου μου τὸ πονηρὸ κλεφτόπουλο
τὸν ἤγγαψε ἑστὸν χρυσικό, σ' αὐτὸν τὸν Νικητόπουλο,
ἴσως κι' ἐγὼ νὰ τῆβρισκα σὲ τέσσερα μωμμένα,
γιὰ νὰ μὴ θέλω σήμερα καινούρια φουρνιμένα.

'Ομοῦς ἔως τῶς ἀκόμη
ψάγω νᾶβω τὰ χαμμένα...
μπερδεύτηκαν ἀστυνόμοι
καὶ δὲν βρέθηκε κανένα.

Π. — Μόλις μόλις τ' Ἄη-Γεωργή ἔπερσε κι' ἐκείν' ἡ σκόλη,
ποῦχες πάλι τῶνομά σου καὶ γι' αὐτὸ ἔκρηξαν ὄλοι,
κἄν τὴν εἰκοστὴ τὴν τρίτη, κἄν τὴν εἰκοστὴ τετάρτη,
καὶ κατόπι ἐδορτῆ,
ποῦ μὰς ἦλθε κι' ὁ Ζαήμης ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν Σπάρτη
λάλος περηγητήσ,
σ' ἔκλεψαν οἱ βερδομάτοροι
κι' οἱ πιστοὶ σου δορυφόροι,
μὲ σκοπὸ καὶ με ληχτάρα τῶνομά σου νὰ χορτάσουν,
καὶ τοῦ φῶρουν τὴν πατρίαν γχιουβετσάδα νὰ χορτάσουν.

'Ἐτρεχαν χωροφύλακες, ἔτρεχαν καὶ κλητήρες...
γιὰ τοῦτα ποῦ σοῦ ἦρανε χερὰ ποῦ θὰ τὴν ἦρες,
καὶ τί συγχρητήριξ θὰ λάβεις ἀπὸ ξένους
καὶ φίλους ἐστεμμένους.

'Ὁ Βασιλιῶν μου, σὲ καιροῦς,
τὴν πρόδοον γερκίζοντες,
πολὺ φοβοῦμαι τοῦς φρουροὺς
κι' ἐρ' ὕπλοιο λόγγην φεροντας.

Φ. — Βασιλιῶν μου, κι' ἄν σὲ κλέψαν, μὴ ἄφρηξ πὼς ἀπορῶ,
κι' εἴθε πάντα νὰ ἔμποροσκα τοῦς φρουροὺς σου νὰ φρουρῶ.
Βασιλιῶν μου, κι' ἄν σὲ κλέψαν, πλὴν μὴτ' ἕνα λείπει τῶρα
κινητὸν τοῦ Θερόνου κτῆμα...
Βασιλιῶν μου, κι' ἄν σὲ κλέψαν, μὴ τοῦς κλέφταις σου σὺ
θῶναι βλέπεις καὶ τὸ κλῆμα. [Χῶρα,

'Ἀχ! ἄν εἶχα, Βασιλιῶν μου, κι' ἕνα κῆκον ἐξουσίας,
τότε θᾶξελεπες θυσίας.

'Ὁ! μὴ τὸν σὶρ Τζῶν Τζῶμοῦρα κι' ἔτσι πάντα καλὸ νᾶχω
γιὰ τὸν ρέκτι Μωραῖτη, γιὰ τὸν Λεζκούρα, τὸν Βλάχο,
θᾶκῶς περᾶσημα.

Βασιλιῶν, βρεθεῖκα σῶρπα ἑστὸ κουβαρῆν κτῆμαξ μας,
Βασιλιῶν, βρεθεῖκα ὄλα, δῶσε τὰ βρεθήνικα μας.

Κι' ἐγὼ κῶπτων πρὸ τοῦ Θερόνου
στέκομαι φρουρὸς σιμά σου...
Βασιλιῶν μου, καὶ τοῦ χρόνου,
νὰ σὲ κλέψουν ἑστὸν ὄνομά σου.